

«Ο Άγιος μυροβλύζει πάντα»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλονίκης

Μία εβδομάδα πριν την εορτή του Αγίου Δημητρίου στην Θεσσαλονίκη, η Μεγάλη Εβδομάδα του Αγίου έχει ξεκινήσει. Ο Άγιος μυροβλύζει καθημερινά από την λάρνακα του, η οποία μεταφέρθηκε από τους ιερείς του ναού στον σολέα, μπροστά από την Ωραία Πύλη. Ωστόσο, αυτό δεν είναι ένα παράξενο ή καινούριο φαινόμενο, αφού ο Άγιος Δημήτριος μυροβλύζει πάρα πολύ συχνά!

«Οι Ιερείς του Ναού μας ζούνε καθημερινά αυτό το θαύμα», δηλώνει στον Pemptousia fm και την δημοσιογράφο Μαρία Γιαχνάκη ο προϊστάμενος του Ιερού Ναού του πολιούχου της Θεσσαλονίκης, π. Δαμασκηνός, ενώ και ο συνεργάτης της Πεμπτουσίας, Βασίλης Χάδος, καταθέτει την δική του εμπειρία σχετικά.

«Ο Άγιος μυροβλύζει πάντα. Το θαύμα της μυροβλυσίας του Αγίου είναι συνεχές, Γίνεται πάντα. Καθ' εκάστην ημέρα γινόμαστε μάρτυρες αυτής της μυροβλυσίας», τόνισε ο π. Δαμασκηνός, επισημαίνοντας ότι η μυροβλυσία του Αγίου δεν μπορεί να ερμηνευτεί με τον τρόπο που την ερμηνεύουν κάποιοι...

Ακούστε το σχετικό απόσπασμα:

«Από τις 19 του μηνός έχουν αρχίσει οι εορταστικές εκδηλώσεις, με την υποδοχή της Παναγίας της Παραμυθίας. Όσον αφορά τα μέτρα, πρέπει να τηρούνται πιστά και εμείς πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, ώστε να αποφύγουμε δυσάρεστες καταστάσεις.

Εμείς, που έχουμε την ευλογία να διακονούμε στον ναό του Αγίου, βλέπουμε καθημερινά να προστρέχει ο κόσμος στον Άγιο. Ο Άγιος είναι ζωντανός πάντοτε, ήταν και θα είναι. Δεν ισχύει ότι ο Άγιος δείχνει μόνο αυτή την περίοδο την παρουσία του. Την έχει δείξει στη Θεσσαλονίκη και με τον σεισμό και σε πολλές άλλες καταστάσεις. Μας προστατεύει πάντοτε!

», είπε μεταξύ άλλων ο π. Δαμασκηνός ξεκαθαρίζοντας την κατάσταση.

Στο ίδιο μήκος κύματος και το ρεπορτάζ του Βασίλη Χάδου όσον αφορά τη μυροβλυσία του Αγίου Δημητρίου. «Είναι καθημερινό γεγονός, το οποίο το έχουμε δει πολλές φορές μέσα στα έτη. Πολλοί πιστοί, μάλιστα, παίρνουν με ένα βαμβάκι το άγιο μύρο, που είναι κιτρινοπράσινης υφής. Ο Άγιος είναι ζωντανός, είναι μπροστά μας, τον βλέπουμε και τον ζούμε καθ' όλη τη διάρκεια του έτους. Όσον αφορά τις ερμηνείες ότι ο Άγιος δίνει σημάδι για το τι θα γίνει στην γιορτή του λόγω κορωνοϊού, μιλάμε για ερμηνείες οι οποίες είναι ξένες προς το εκκλησιαστικό ήθος».

Η ιστορία της μυροβλυσίας του Αγίου Δημητρίου

(από τον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης)

Την πρώτη πληροφορία για την ανάβλυση του μύρου βρίσκουμε στον Ιωάννη Καμενιάτη, ο οποίος εξιστόρησε την άλωση της Θεσσαλονίκης από τους Σαρακηνούς το 904. Αυτός για πρώτη φορά αποκαλεί τον Άγιο Δημήτριο «μυροβλύτην». Γράφει ο Καμενιάτης: «Αυτόν γαρ αυχεί Θεσσαλονίκη τον Παύλον ἔχειν της ευσεβείας διδάσκαλον το σκεύος της εκλογής, μετ' εκείνον δε τον μέγαν εν μάρτυσι και αξιοθαύμαστον εν αθλοφόροις Δημήτριον τόνΜυροβλύτην, πολύν αγώνα υπέρ της ευσεβείας καταβαλόμενον», (διότι γι' αυτόν τον λόγο είναι περήφανη η Θεσσαλονίκη, επειδή έχει τον Παύλο, το σκεύος εκλογής, διδάσκαλο της ευσέβειας, και μετά τον Παύλο τον μεγάλο μεταξύ των μαρτύρων και

αξιοθαύμαστο μεταξύ των αθλοφόρων, τον Δημήτριο τον Μυροβλύτη, ο οποίος και αυτός αγωνίσθηκε πολύ και κοπίασε για την ευσέβεια).

Ο Κωνσταντίνος Ακροπολίτης (Μέγας Λογοθέτης από το 1296 ως το 1321, γνωστός συναξαριστής, ρήτορας, και επιστολογράφος) στον λόγο του «εις τόνΜεγαλομάρτυρα και μυροβλύτην Δημήτριον» περιγράφοντας ένα θαύμα θεραπείας οφθαλμών διά του μύρου, αποκαλεί τον Άγιο «μυροβλύτην». Γράφει ο Ακροπολίτης: «...σπεύδοιμι δε προς την του Μεγάλου Δημητρίου πόλιν όση μοι δύναμις, ως αν εκείσε γενόμενος παρά τε τον ναόν αφικοίμην και τη τιμία προσεπιρριφείην σορώ και τω θείωτούς οφθαλμούς επιχρυσάιμην μύρωκαί την οπτικήν απολάβοιμι, πέποιθα γαρ ως πάραυτά μοι τας όψεις ο μυροβλύτης ιάσαιτο. Και ο μυροβλύτης «αλλά δεύρό μοι του ίππου επίβηθι προς βραχύ και προς ολίγον δια ναπαύθητι», (βιάζομαι να πάω στην πόλη του μεγάλου Δημητρίου με όση δύναμη έχω, φτάνοντας δε στον ναό και προσπίπτοντας στην τιμία σορό επάλειψα τα μάτια μου με το θείο μύρο και απέκτησα την όρασή μου. Είχα πιστέψει πως αμέσως ο μυροβλύτης θα μου χάριζε την όρασή μου. Και ο μυροβλύτης μου είπε: «έλα ανέβα πάνω στο άλογό μου για λίγο και ξεκουρά σου λιγάκι»).

Επίσης ο Ισίδωρος Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης (1342-1396) ονομάζει τόνΆγιο Δημήτριο «μυρορρόα»: «αλλ’ ου τούτο μόνον ικανόν, αγαπητοί, έως αν ημίν μη προσή και βίος επαινετός και ευώδης και ο Δημήτριος οσφραινόμενος ήδεται μυρορρόας...», (αλλά μόνον αυτό δεν είναι αρκετό αγαπητοί, αν δεν μας παρουσιάσει και ζωή αξιέπαινη και ευώδη, από την οποία οσφραινόμενος ο Δημήτριος μυροβλύζει ευχάριστα).

Αλλά και ο Αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης Γαβριήλ (1397-1416) στις ομιλίες του ονομάζει τον Άγιο μυροβλύτη. «Συ, δε, μάρτυς, μέγιστε του Χριστού, μυροβλύτα Δημήτριε...», (Εσύ δε μεγαλομάρτυρα του Χριστού, μυροβλύτα Δημήτριε...). Ο ίδιος επίσης λίγο παρακάτω γράφει: «Διά ταύτα και ημείς υπόθεσιν μεγίστων προθέντες τον θαυματουργόν και μυροβλύτην Δημήτριον...» (γι’ αυτό κι εμείς ως μεγάλη υπόθεση προβάλουμε τον θαυματουργό και μυροβλύτη Δημήτριο...).

*Τὰ χαριτόβρυτα Ἱ. Λείψανα
ὅπως φαίνονται μέσα στήν Ἱ. Λάρνακα.*

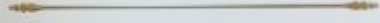

Από μία επιγραφή του 1284 μ.Χ. πάνω σε λευκόμάρμαρο, η οποία βρέθηκε στη Θεσσαλονίκη δίπλα στην πύλη του τζαμιού Εσκή Σεράι (ναός του Προφήτη Ηλία) που δημοσιεύθηκε από τους Ευθ. Τσιγαρίδα - Κάτια Λοβέρδου-Τσιγαρίδα και σήμερα βρίσκεται στο Ναό του Αγίου Γεωργίου (Ροτόντα), πληροφορούμαστε ότι ο ανακαινιζόμενος ναός του τρισμάκαρος «έχει εντός τον μέγα μυροβλύτη».

Τέλος, να πούμε πως πολλοί εγκωμιαστές επιγράφουν τους λόγους και τα εγκώμιά τους αποκαλώντας τον μεγαλομάρτυρα Άγιο Δημήτριο «μυροβλύτη». Στην λειτουργική επίσης ζωή και παράδοση της Εκκλησίας μας μετά τον 10ο αιώνα ο Άγιος Δημήτριος μνημονεύεται ως «μεγαλομάρτυς και μυροβλύτης».

Από τη μελέτη των πηγών, των κανόνων, των ύμνων, των τροπαρίων και γενικά της λειτουργικής και λατρευτικής παράδοσης, προκύπτει ότι η ανάβλυση του μύρου γινόταν είτε από το πηγάδι, είτε από τον τάφο, είτε από τη λάρνακα και το κιβώριο, είτε από τη λογχισμένη πλευρά, είτε από το σώμα και τη σορό του

μάρτυρα, ως την αστείρευτη πηγή. Τα μύρα αυτά ήταν «αείρροα», σχημάτιζαν «ποταμόν» που διαπότιζε όχι μόνο την πόλη αλλά και «πάσαν την γην» με αποτέλεσμα να καταγγέλλεται στην οικουμένη ότι το μύρο είναι «αμοιβή της αγνείας» του μάρτυρα και δείγμα «αληθούς αφθαρσίας». Επίσης «το αίμα Δημητρίου» που έρρευσε από τη λογχισμένη πλευρά μεταβάλλεται σε «μύρον κοινόν αναβλύζον εξ αυτής και παρέχον τοις πιστοίς ιάματα» (το αίμα του Δημητρίου που έρρευσε από την πλευρά του μεταβάλλεται σε κοινό – που μπορούν να το πάρουν όλοι – μύρο που αναβλύζει από αυτήν (την πληγή) και παρέχει θεραπείες στους πιστούς), ενώ η ευωδία του εκδιώκει τους δαίμονες. Η σορός των αγίων λειψάνων ανέκαθεν, αναφέρει ο άγιος Συμεών αρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης, αποτελεί «πηγή ακενώντων δωρεών που αναβλύζει αβύσσους ιαμάτων προς ανακούφιση όσων δοκιμάζονται», διότι αναδεικνύεται πάντα «θεραπευτήριο όσων πάσχουν, θεραπεία των ασθενών, παρηγοριά για όσους στενοχωριούνται, κοινό και σωτήριο καταφύγιο» όλων των ανθρώπων όχι μόνο των πολιτών αυτής της πόλης αλλά «και των ξένων». (Επιγραφή ψηφιδωτού δεξιού πεσσού ιερού βήματος 7ου αι.).

Βιώνοντας ο υμνογράφος την ευεργεσία που λαμβάνει κανείς από τις πρεσβείες του Αγίου, που ενώθηκε με την πηγή του μύρου που είναι ο Χριστός, κι απαθανατίζοντας επιγραμματικά την ορθόδοξη θεολογική θεώρηση των αγίων ως μελών της Εκκλησίας, αποκαλύπτει ότι ο Χριστός, η κεφαλή και η δόξα της Εκκλησίας, αυτός είναι το μύρο. **«Το μύρον Χριστός εν τη ψυχή σου, Δημήτριε, ρεύσαν νοητώς, ως χείλεσι σοίς μέλεσι, μύρου πηγήν εξέχεε, της χάριτος του Πνεύματος σεπτόν δεικνύων σε σκήνωμα».** Ο Χριστός, που είναι το αιώνιο μύρο, έρρευσε στην καρδιά σου, Δημήτριε. Κι αυτό το μύρο, ο Χριστός, ξεχείλιζε.

Ό στενός καί αδιάρρηκτος δεσμός μέ τόν Κύριο τόν ταυτίζει μαζί του, ώστε τελικά καί τό αίμα τοῦ Μάρτυρα νά γίνεται μύρο. Άκούει ὁ ποιητής τόν Μεγαλομάρτυρα νά ἀπευθύνεται μέ περιπάθεια πρός τόν Κύριο:

«Ἐγώ φησιν ὁ ἐρώμενος, ἐγώ, Νυμφίε, σπεύδω ὀπίσω σου· ὁσμή γάρ μύρων σου

πάντων τῶν μύρων ὑπέρκειται, ἥτις ἡμῶν τό αἷμα μύρον εἰργάσατο». Πληγωμένος ἀπό τόν ἔρωτά σου, Νυμφίε μου, λέει ὁ ἅγιος, τρέχω ξοπίσω σου. Τό ἄρωμα τῶν δικῶν Σου μύρων ξεπερνᾷ κάθε μύρο. Κι εἶναι αὐτό πού μέ ἀλλοιώνει, ὥστε καί τό αἷμα μου μετέβαλε σέ μύρο.

Σέ ἄλλο τροπάριο ἀπηχεῖ ἡ ἔννοια τοῦ χωρίου τῆς Β΄ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς (2, 15) ὅτι ὁ χριστιανός ἔχοντας μέσα του τόν Χριστό, μέ τή διδασκαλία καί τά μυστήρια, γίνεται «εὐωδία Χριστοῦ».

Τέλος, ὁ 132ος Ψαλμός τοῦ Δαυίδ, ὅπου γίνεται λόγος γιά τό μύρο πού εὐωδιάζε κατά τή στέψη τοῦ Ἀαρών καί συμβόλιζε τήν ἐνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δίνει ἀφορμή στόν ἅγιο πατριάρχη Φιλόθεο νά διατυπώσει μία θεμελιώδη ἐκκλησιολογική ἀλήθεια. Ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν μυροβλύτη ἅγιο λέγει: «Ὡς μύρον μέν ἔφησε Δαυίδ ὁ θεῖος, ἐν Πνεύματι, τήν ἔνωσιν, ἔνδοξε, τῶν ἀδελφῶν τήν τερπνὴν· τά δέ μύρα σου, σοφέ, τήν νέαν κτίσιν συνάγει πρὸς ἔνωσιν, μύρου τοῦ κρεῖττονος». Ἡ μνήμη τοῦ Μυροβλύτη, πού συνάγει ὅλους τοὺς χριστιανούς, εἶναι ἓνα δυνατό μάθημα πρὸς ὅλα τά μέλη τῆς νέας κτίσης, τῆς Ἐκκλησίας. Προτρέπει νά διατηρήσουμε τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος, νά μείνουμε ἐνωμένοι στή μία, ἁγία, καθολική καί ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅπου ἀναβλύζει τό ἀνώτερο, τό «κρεῖττον» μύρο, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Ἡ εὐλογία τοῦ μύρου τοῦ Ἁγίου Δημητρίου εἶναι ἐμφανής σέ ὅσους προστρέχουν στή χάρη τοῦ μεγαλομάρτυρος καί στήν ἐποχή μας. Καθημερινά οἱ ἱερεῖς καί οἱ συνεργάτες τοῦ Ναοῦ γίνονται μάρτυρες τῶν θαυμαστῶν ἐπεμβάσεων καί θεραπειῶν πού ἐπιτελοῦνται μέ τό ἅγιο μύρο σέ ὅλο τόν κόσμο. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς γράφει χαρακτηριστικά πῶς ὁ Ναός τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη γίνεται «παράδεισος ἄλλος, οὗ πηγὴν μύρων ἐκτρέχουσα τό τῆς γῆς ποτίζει ἅπαν πρόσωπον» καί τόν «κόσμον ὅλον ποταμιδὸν καταρδεύει» (παράδεισος τοῦ ὁποίου ἡ πηγὴ τῶν μύρων πού τρέχει ποτίζει ὅλο τό πρόσωπο τῆς γῆς καί σάν ποτάμι καταρδεύει ὅλο τόν κόσμο).

Το απόσπασμα εἶναι ἀπὸ τὸ βιβλίο «Το Μύρο τοῦ Ἁγίου Δημητρίου - Ἱστορία καὶ σύγχρονα θαύματα» τοῦ Πρωτ/ρου Γεωργίου Θεοδωρή